

متن پرسش

سلام استاد عزیزم: در کتاب زن آنگونه که باید باشد فرمودید زن و مرد باید توجهشان به هسته توحیدی خانواده باشد و نفی خود کنند و گذشت داشته باشند. من در طول یازده سال زندگی مشترک همین جور بودم و همیشه گذشت داشتم و خیلی از کمبودهایی که تو رابطه و درک احساساتم از طرف همسر بود را نادیده می‌گرفتم و فراموش می‌کردم و سعی می‌کردم همیشه نیمه پر لیوان را ببینم. اما الان می‌بینم اون کمبودها که تو رابطه و درک احساساتم بوده در زمان هایی خودش نشون میده و من قشنگ می‌فهمم چقدر بعضی مسایل برایم عقده شده و اذیت هستم و فهمیدم اون نادیده گرفتن ها هیچ وقت باعث حل موضوع نشده بلکه فقط کیفیت رابطه رو پایین آورده برای همین الان مدتی دارم سعی می‌کنم تو دل این کمبود ها برم و یه راه حلی براش پیدا کنم. آیا این کارم درسته یا باید مثل قبل گذشت کنم و بگذرم و نیمه پر لیوان را ببینم؟ در چه صورت آدم باید پیگیر حل مشکلاتی که تو رابطه هست باشه و در چه صورت باید بهش اهمیت نده و گذشت کنه؟ تشکر از لطف و مهربانی شما

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: بحث در وسعت روح است و این که روح را نباید گرفتار اموری کرد که زندگی از وسعت خود فرو کاهد. آری! در دل چنین حضوری چه اشکالی دارد کمبودهایی که قابل رفع است برطرف کنیم ولی نه به قیمت از دست دادن حضور توحیدی خود. موفق باشید